

היא רבה עם שכן שומר — ואושפזה במשך תישעה חודשים בניגוד לחוק

צבי על העולם הזה

בהורקה. רציית לברוח, אבל פחיתי שאם יתפס אותי יענישו אותי. אחרי ארבעה חודשי אישפוז שמי לב שההכעה בפנים שלי משתנה. פיתאום נראית אחרת. אדישה. כאילו עטופה במסך של ערפל. אמרתי ל' עצמי: לא נורא אילנה, במיזרע את לא צריכה להיות יפה."

ככדת גוף, תנועותיה איטיות, לאות, יושבת אילנה בחדר האורחים הקטן. תוכו של הבית כחיצוניותו. קירות קלופים, רהיטים מטיס-ליפול, ריח של אבק ועזובה.

במרכז החדר הקטן יושבת סוניה הרשקו. אמה פעלתנית ומלאת-מרץ, לבושה בשחורים, יחפה. מדברת בהתלהבות, משתלטת על השיחה. "תראו מה עשו ממנה", מקוננת סוניה הרשקו בקול דרמאטי. "היא היתה יפה. עליזה, עירנית, אוהבת חיים. היא היתה יכולה להביא למדינה כבוד גדול. כי אילנה יש לה כישרון גדול לזימרה." "כן, תמיד אהבתי לשיר", מאשרת אילנה.

כלישכתו של השופט. בהחלטתו כתב השופט אורי קיטאי, כי הוא מצווה לסגור את התיק. תחת לשחררה, הוחזרה אילנה לבית-החולים לחולי-נפש מירע, שם אושפזה במשך תישעה חודשים.

מדוע נלקחה למיזרע במקום לשוב הביתה, מדוע אושפזה שם למרות שלא היה בירי השוטרים צוראישפוז? לא ב' רור.

כדורים וזריקות

מול בית מישפחת הרשקו ביתם של בתיה ואבי מור, השומר המת' לונג ואשתו. שעת צהריים לוחטת בתיה מור צופה בטלוויזיה בחברת שלר שת בניה. "לנו אין כל קשר לאישפוז. לא רצינו להתנקם בה. לא עשינו לה שום דבר רע. אלה שוטרי מישטרת נהריה שלקחו אותה לבית-החולים, לא בעלי. מה לבעלי ולוזה? הוא עובד במישטרת עכו. אין לו שום קשר ל' מישטרת נהריה." כך או כך, אילנה הרשקו, 30, היתה

אילנה בת 8 רציית לברוח משם...

אילנה בת 18

הרגשתי שהבעתי-נני משתנה..."

בנעל כורחה

עבדה בעבודות מודמנות. מורה מח' ליפה פה ושם. פקידה פה ושם. רוב הזמן שהתה בבית, קראה סיפרי פ" לוסופיה ופסיכולוגיה, חלמה על בימה ומחאות-כפיים נלהבות ולא ידעה איך להגשים את חלומה.

"לא יכולתי לעבוד בעבודות אחרות, כי רציית להיות זמרת ולא היו לי קשרים מתאימים", אומרת אי' לנה.

גיחה קצרה לתל-אביב מולידה אכ' זכה גדולה יותר. בערב שרה כמו עידונים, בבוקר טיפלה בתינוק וכתבה שירים, כמו זה: "מה מאוד רציית להיות רקה / אורירית כחלום כתיפרכת סמוקה/ לרחף בין עלי כותרת פוורים/ ולחזור לבנות רפנות גבריים."

החיים בכרך המיוזע הם תחרותיים, שוחקים ומבהילים מאוד למי שכל חייה הסתופפה בצילו של הבית בני הריה. ההצלחה הגדולה לא צנחה ב' מהירות אל חיקה. אילנה התקפלה ו' שבה הביתה.

זמן לא רב אחריכך אושפזה, בניגוד לחוק, האומר כי לא יאושפו אדם בני' גוד לרצונו אלא אם הוא מסוכן לציבור. באותו יום בו הגיעו המיסמכים ל' ידיו, מיהר עו"ד טומי נרשי אל שו' פטה-שלום בחיפה, שנתן בידו צו שיחרור. שעה אחריכך היתה אילנה מחוץ לבית-החולים. "תכרה נאורה מ' גינה רווקה על חלשיה", אומר נרשי. "אני עוד אהיה זמרת מצלי' חה, לוחשת אילנה, שכונה על הספה המאובקת. אחפש עבודה במוערוני' הלילה של נהריה. מישוה חייב לגלות אותי ולתת לי לשיר."

"למה בנהריה?" רועמת אמה סוניה, "אילנה, את זמרת גדולה. את עוד ת' שירי בתל-אביב!" "טוב, בתל-אביב", אילנה מסכימה, וקולה עייף. **שרה ליבוביץ**

בשירי מחזמר. זו המומחיות שלה. ו' כולם שיבחו אותה. יכול להיות שזה מה שהויק לה. הזמרים הם עם רגיש מאוד. ההצלחה מקלקלת אותם, ממש כמו הכישלון."

"תמיד אהבתי לשיר", לוחשת אי' לנה, "בעיקר את שירי חווה אלבר' שטיין."

"כל הזמרים הכי מפורסמים הכירו אותה", מתפרצת סוניה הרשקו אל לחישה של אילנה. מתרפקת על עבר שאינו שלה. "בצוות-הווי היא שרה עם רוני קיזלשטיין ורודו מוסקוביץ ועם מטי פליישר ואברהם פרה, ששירתו שם במילואים. אחריכך עברה לצוות של גייסות-השריון."

"פעם נסעה לחרמון עם פרדי, הגיטריסט, כדי לשיר לפני 300 קציי נים וקצינות. וזה היה משהו חלומי. מלצרים הגישו לה אוכל. רק שטיח ארום היה חסר."

קשה לעצור את שטף דיבורה של האם: "למרות כל זה אילנה החליטה לעזוב את הלהקה. היא היתה חיילת יחידה בין חמישה חיילים, והיה לה קשה להסדר איתם. אני נתתי לבנות שלי, אילנה וטלי, חינוך אירופי. תמיד אמרתי להן: תעשו כל מה שאתן רוצות, רק אל תבואו לבכות אצלי אחריכך, ואל תבואו לי עם בטן. ילדות טובות, טלי ואילנה."

דפנות גבריים

אילנה, שחלום הוימרה לא הירפה ממנה, השתחררה מהצבא וחזרה לנהריה, אל בית אמה. באותה תקופה אביה עזב את הבית ועבר להתגורר ב' אחת הקריות שליר חיפה. בבית נמצאות טלי, הבת הצעירה, אילנה, סוניה ואמה הקשישה. האם והסבתא פירנסו את ארבעתן מכספי הפנסיה של הביטוח הלאומי. אילנה

אלכום התמונות מגלה ילדות רגי' לה. תינוקת שמנמנת פועה בלול, ילדה גבוהה וילקוט כבד על גבה, מבשלת במיטבה. שרה.

"שמונה שנים היא למדה פיתוח קול אצל גרטה וייס בחיפה", אומרת סוניה הרשקו. "כל האלמנטים הכי גדולים למדו אצל גרטה וייס. ירדנה ארוי ודורית ראובני ועוד הרבה מפורסמים. ותראו מה יצא מהם ומה קרה לאילנה. כשהתגייסה לצבא החליטה ללכת ללהקה צבאית. בבהינות שרה שיר מתוך גבירתיה הנאווה, כמו ריטה, כמו כל האלמנטים הגדולים. היא טובה

בשעה 12 אוכלים ארוחת-צהריים: דג מטוגן, חמין, מלפפון חתוך, מרק אפונה. כשבת — מרק עוף. עד שעה 1 וחצי נחים. אריכך שוב עובדים בחדר הריפוי בעיסוק, צופים בטלוויזיה ואוכ' לים ארוחת-ערב. כף גבינה, חומס, כוס תה. בשעה 8 הולכים לישון.

"כל הזמן אמרתי שאני רוצה לצאת, שלא טוב לי כאן, שזה לא המקום שלי. הם אמרו: את נמצאת כאן על-פי צו' וזה היה שקר. לא היה צוראישפוז."

"היה משעמם שם ולא נעים. הכריחו אותי לבלוע כדורים. אין טעם לסרב. מי שלא בולע, מקבל את המנה שלו

אילנה השבוני, ליד קיר המריבה, מה מאוד רציית להיות דקה, אורירית כחלום..."